

дума”: дефисът, колкото и да спитва думите до дума, продължава и да ги оразличава, пазейки паметта за латинското “devisio” (“разделение”), а дори там, където го няма - в “богоската” например - четящото думата око знае как е направено сливането, защото вижда логическия и семантически интервал, който е унищожен, за да се случи то, и богоскотът така се оказва просто една вкаменена антитеза. Следователно, стихотворението “Една дума”, въплътило копнежа по смъртта на езика, за да може да се роди неизразимото от език, в реторическия си план не е нищо повече от една афектирана плеонастична претерация.

Това означава, че генералният ни извод би трябвало да съдържа уверението, че ако Яворов може да бъде мислен като диалектика, то е само защото се е оказал неуспял алхимик. Всичко това обаче е писане - и ако с писане може да се планира смъртта на езика, то, за щастие, Яворов, както и всички алхимици, диалектици и въобще пишещи хора, играе игра, която е по-голяма от него.